
«Μια ζωή σε περίμενα,
θα μπορούσα
κι άλλη τόση»
Ήθελα μόνο να με αγαπήσεις
ΦΑΝΗ ΚΕΧΑΓΙΑ
ΕΞΗ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Φανή Κεχαγιά

ΗΘΕΛΑ ΜΟΝΟ ΝΑ ΜΕ ΑΓΑΠΗΣΕΙΣ

Εκδόσεις Έξη

© Φανή Κεχαγιά / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2018

ΤΙΤΛΟΣ: Ήθελα μόνο με αγαπήσεις
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Φανή Κεχαγιά
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαριάννα Σωκράτους
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Φανή Κεχαγιά
Copyright © 2018 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5240-19-6

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη
Λουίζης Ριανκούρ 13
11523 Αθήνα
Τηλ.: 211 4111078
www.ekdoseiseksi.gr
email: info@ekdoseiseksi.gr
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

© Φανή Κεχαγιά / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2018

Προοίμιο

Αύγουστος 2013

Μεσημεράκι Αυγούστου, στις καταγάλανες ακτές του βόρειου Αιγαίου. Ατμόσφαιρα πεντακάθαρη. Ο αυγουστιάτικος ουρανός στολίστηκε τον πιο λαμπρό του ήλιο. Η άπνοια αγκαλιάζει στοργικά τη θάλασσα, που ντυμένη χρυσαφένιες ανταύγειες στέλνει χαμόγελα αυταρέσκειας στον ήλιο-εραστή. Οι ακτίδες του ερωτοτροπούν με την επιφάνεια του αρυτίδωτου νερού ψιθυρίζοντάς του γλυκόλογα. Ένα μικρό φουσκωτό σκάφος γλιστράει αμέριμνα προς την αγκαλιά ενός κολπίσκου, ανταποκρινόμενο στο κάλεσμα του ήλιου, της θάλασσας, του μεσημεριού και του Αυγούστου.

Ένα κορίτσι κι ένα αγόρι.

Μέχρι πριν λίγο, το βαρκάκι δεν είχε σκοπό. Μέχρι που το κορίτσι αναφώνησε με ενθουσιασμό:

«Αχ, πάμε εκεί, σαν φωλιά είναι! Πήγαινέ με για βουτιές».

Ο παρακλητικός τόνος της κάνει το αγόρι να χαμογελάσει.

«Χαλάω εγώ χατίρι στο κορίτσι μου;»

Η συγκατάθεσή του, υποταγή στα θέλω του κοριτσιού, γίνεται δεκτή με παιδιάστικα παλαμάκια γνήσιας χαράς κι ένα γάργαρο γέλιο απόλυτα δεμένο με τη φωτεινότητα

© Φανή Κεχαγιά / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2018

του τοπίου. Ο ήλιος, η θάλασσα, δυο παιδιά ερωτευμένα συνθέτουν έναν αρμονικό ύμνο στη ζωή.

Η θάλασσα κοιμάται τη μεσημεριανή της σιέστα, νανουρισμένη από το πηγαίο γέλιο των παιδιών. Το αγόρι σταματά τη βάρκα είκοσι μέτρα από την ακτή. Ο βυθός είναι αμμουδερός, ιδανικός για βουτιές. Το κορίτσι δεν περιμένει. Τόση ώρα στη βάρκα, ο ήλιος έχει κάψει το δέρμα του. Βουτάει με το κεφάλι. Το αγόρι βλέπει το κορίτσι να χτυπά δυνατά τα πόδια του για να φτάσει στο βυθό. Παρακολουθεί κάθε της κίνηση με έγνοια. Η ασφάλειά της προτεραιότητά του. Η θάλασσα είναι διαυγής. Διακρίνει τα πάντα.

Μακάρι να είχε τώρα εκείνη την αδιάβροχη φωτογραφική μηχανή που τσιγκουνεύτηκε ν' αγοράσει. Θα ήταν υπέροχο να απαθανάτιζε τα καστανόξανθα μαλλιά της να απλώνονται στο θαλασσινό νερό σαν νωχελικά φύκια γύρω από το κεφάλι της. Απολαμβάνει τους μυώνες της στητής της πλάτης να συστέλλονται, να διαστέλλονται και να απλώνουν, για να σπρώξουν τα δυνατά μαυρισμένα μπράτσα το νερό. Βλέπει τις παιχνιδιάρες μπουρμπουλήθρες που βγαίνουν από το τριανταφυλλί της στόμα να κυνηγιούνται χωρίς βιασύνη προς την επιφάνεια. Μια που δεν έχει εκείνη την υποβρύχια φωτογραφική, *να φυλάξω την εικόνα μέσα μου*, σκέφτεται. Έτσι κι αλλιώς, οι στιγμές, εγκλωβισμένες σε μια μηχανή, χάνουν σημαντικό μέρος της μοναδικότητας των συναισθημάτων που γεννιούνται από την αρτιότητά τους. Ένα απαθανατισμένο στοπ καρέ δεν παύει να αποτελεί νεκρό χρόνο. Ένα κλάσμα δευτερολέπτου απομονωμένο από τις συνθήκες που το γέννησαν, μια εικόνα απογυμνωμένη από ήχο, μυρωδιά και κίνηση, αποκομμένη από εκείνο το όλον

© Φανή Κεχαγιά / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2018

που ερεθίζει τον φωτογράφο και τον ωθεί στην ανάγκη να παγιδεύσει το μεγαλείο, δεν είναι τίποτα παραπάνω από σταματημένος χρόνος.

Μια στιγμή πριν βουτήξει κι αυτός, το κορίτσι βγάζει με ορμή το κεφάλι του, παίρνοντας μια βαθιά ανάσα.

«Τη μάσκα μου. Κάτι υπάρχει στο βυθό. Πάρε κι εσύ τη δική σου κι έλα γρήγορα».

«Κάτι; Τι κάτι;»

«Δεν μπορώ να καταλάβω, γι' αυτό θέλω τη μάσκα. Κάτι γυαλίζει, αλλά με γυμνά μάτια το βλέπω θολά. Άντε, έλα».

Έχει τον τρόπο της να τον καταφέρνει. Το παιχνίδισμα στη φωνή και το προκλητικό χαμογελαστό της νάζι τον κάνουν εθελούσιο ταπεινό σκλάβο της.

Το αγόρι αρπάζει τις μάσκες και βουτάει. Η απότομη επαφή της καυτής από τον ήλιο σάρκας με το δροσερό νερό τον κάνει να ανατριχιάσει. Τα δυο δυνατά, γεμάτα ζωή και υγεία νεανικά κορμιά συγχρονίζονται μεμιάς. Φορούν τις μάσκες και με μια ταυτόχρονη χορταστική ανάσα βυθίζονται παράλληλα στον απαλό κόρφο της θάλασσας και πλησιάζουν το βυθό. Το κορίτσι αρχίζει να χειρονομεί. Του δείχνει αυτό το «κάτι» που έχει εντοπίσει.

Πόσο θα του άρεσε να ίσχυε το ενδεχόμενο το κορίτσι του να φοβήθηκε. Έστω, να μπορούσε να πιστέψει ότι η μάσκα υπήρξε το πρόσχημα, για να μοιραστεί μαζί του αυτή την ανακάλυψη. Αλλά δεν είναι σωστό να τρέφει αυταπάτες. Το κορίτσι του είναι άφοβο. Είναι ενθουσιώδες και παράτολμο σαν μικρό παιδί. Κι αυτό ακριβώς που αγαπά σ' αυτήν, τον γεμίζει συνάμα νοσηρές ανασφάλειες που του φαρμακώνουν την καρδιά. Το κορίτσι του δεν

© Φανή Κεχαγιά / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2018

σκέφτεται πριν πράξει. Δεν χρονοτριβεί. Απλώς ορμά. Είναι από τα κορίτσια που τρέχουν μπροστά κι εσύ απλώς ακολουθείς. Ή, στη χειρότερη, απλώς παρακολουθείς.

Δεν είναι ότι δεν τον αγαπά. Τον αγαπά, πώς όχι; Μα είναι που το αγόρι έχει διαρκώς την αίσθηση πως δεν τον χρειάζεται. Και αυτή ακριβώς η αίσθηση τον κάνει προστατευτικό απέναντί της. Επειδή του δίνει την εντύπωση πως από την ανεμελιά και την αμεριμνησία της μπορεί ανά πάσα στιγμή να θέσει τον εαυτό της στον πιο αναπάντεχο κίνδυνο, χωρίς η ίδια να παραδεχτεί ή και να καταλάβει ότι κινδυνεύει. Γι' αυτό, αυτοβαφτιζόμενος προστάτης της, αποκτά δίπλα της αυτόν ακριβώς το ρόλο που εκείνη του στερεί. Να αισθάνεται απαραίτητος.

Το αγόρι φτάνει πρώτο στον αμμουδερό βυθό. Ο πάτος ενός μπουκαλιού προεξέχει λοξά. Το γυαλί ρουφάει τις ακτίδες του ήλιου και τις κρατά φυλακισμένες. Φωσφορίζει. Με απροσδιόριστο χρώμα, ούτε πράσινο ούτε γαλάζιο. Σαν να σιγοντάρει το χρώμα του βυθού. Ένα απλό μπουκάλι, λοιπόν. Φαντάζεται την απογοήτευση του κοριτσιού του, όταν ανακαλύψει τον άνθρακα του θησαυρού της και χαμογελάει. Της κάνει νόημα να αρχίσουν να ανεβαίνουν προς την επιφάνεια, νιώθει ήδη τα πνευμόνια του να καίνε. Με μια ενστικτώδη κίνηση αγωνίας την αρπάζει και την τραβά σχεδόν με βία προς τα επάνω. Το μπράτσο της γλιστρά από το αντηλιακό. Η βιασύνη του να τους βγάλει στην επιφάνεια, τους εκτοξεύει. Αναδύονται με δύναμη ρουφώντας άπληστα οξυγόνο. Δυο ανάσες, τρεις, τέσσερις. Κάθε γουλιά αέρα πιο ήρεμη, πιο ρηχή από την προηγούμενη, πιο σίγουρη. Βγάζουν τις μάσκες.

© Φανή Κεχαγιά / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2018

«Γιατί με τράβηξες;» Η πρώτη κουβέντα του κοριτσιού μόλις βρίσκει το ρυθμό της αναπνοής της είναι θυμωμένη.

«Τι έπαθες και εκνευρίστηκες; Τι είχες σκοπό να κάνεις; Ένα παλιομπούκαλο ήταν, δεν το είδες;»

«Εσύ δεν είδες ότι είχε κάτι μέσα;»

Όχι, δεν το είδε.

«Και να έχει κάτι μέσα, τι σε νοιάζει; Σκουπίδι είναι».

Πεισμώνει με το πείσμα της. Παλεύει να μη βγει για ακόμη μια φορά χαμένος. Πληγώνεται που το κορίτσι δεν νιώθει την προστατευτική του κίνηση. Κάτι πάει να της πει, μα καταλαβαίνει ότι θα είναι σαν να απολογείται. Και έτσι σωπαίνει.

«Ξαναβουτάω να το βγάλω», λέει το κορίτσι και κάνει να πάρει άλλη μια ανάσα.

«Άσ' το, κατεβαίνω εγώ. Εσύ ανέβα στη βάρκα. Είσαι ώρα μέσα».

Νιώθει ηττημένος. Ο κάθε άνθρωπος αντιστέκεται μέχρι το σημείο που του αναλογεί. Το αγόρι δεν θέλει να δημιουργεί αντιπαραθέσεις. Τουλάχιστον όχι άσκοπες. Είναι κι αυτή η καταραμένη προστατευτικότητα. Αυτή η αδυναμία που της έχει και τον κάνει τρωτό. Ώρες-ώρες οικτίρει τον εαυτό του για τη μαλθακότητά του. Ωστόσο, το χαμόγελο ευγνωμοσύνης που του χαρίζει το κορίτσι φουσκώνει την καρδιά του. Το μούτρο της είναι αστείο έτσι όπως είναι σημαδεμένο από την πίεση της μάσκας. Ακόμη κι έτσι, όμως, είναι το πιο λαχταριστό πλάσμα του κόσμου. Τα μάτια της, ερεθισμένα από το αλάτι, έχουν το ίδιο πράσινο-γαλανό του μπουκαλιού και έτσι όπως τα φωτίζει ο ήλιος, φωσφορίζουν και γίνονται πελώρια.

© Φανή Κεχαγιά / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2018

«Ιππότη μου εσύ!» του φωνάζει και προχωράει ικανοποιημένη με αυτάρεσκες απλωτές προς τη βάρκα.

Το αγόρι ξαναφορά τη μάσκα. Φουσκωμένο από τη φιλοφρόνηση, που λειτουργεί σαν πολλαπλασιαστής της δύναμής του, φτάνει στο βυθό με τρία χτυπήματα των δυνατών ποδιών του. Αρχικά το μπουκάλι αντιστέκεται, δεν έχει σκοπό να το κουνήσει ρούπι από το λημέρι του. Αλλά το αγόρι είναι αποφασισμένο να ευχαριστήσει το κορίτσι του. Το στριφογυρίζει. Δεξιόστροφα, αριστερόστροφα, μια, δυο φορές. Η ανάσα του πάει να σωθεί, τα πνευμόνια του πονούν. Στο τρίτο στριφογύρισμα το μπουκάλι χαλαρώνει το γράπωμά του απ' το βυθό και απελευθερώνεται.

Πρώτο βγαίνει στην επιφάνεια το μπουκάλι, ως προέκταση του τεντωμένου του χεριού. Το αγόρι παίρνει βαθιές χορταστικές ανάσες οξυγόνου και τα αυτιά του χαίρονται με τις ενθουσιώδεις κραυγές του κοριτσιού του στη θέα του ταπεινού ευρήματος. *Πόσο ρευστά είναι τα θέλω μας*, σκέφτεται. Αλλά το κορίτσι αρπάζει το μπουκάλι από το απλωμένο χέρι του, πριν ολοκληρώσει αυτή την κουτσή, λειψή του σκέψη.

«Έχει ένα γράμμα μέσα», ψιθυρίζει εκστασιασμένη.

Το αγόρι τώρα βρίσκεται στη βάρκα πλάι στο κορίτσι του, που στριφογυρίζει στα χέρια του το θησαυρό.

«Να το σπάσουμε να δούμε τι είναι».

«Μπορεί να είναι απλώς ένα άδειο χαρτί».

Το κορίτσι τον κοιτάζει υποτιμητικά, υψώνοντας τα φρύδια του.

«Ξέρεις πολλούς να μπαίνουν στον κόπο να βάλουν ένα ρολό άδειου χαρτιού σ' ένα μπουκάλι και να τρέχουν

© Φανή Κεχαγιά / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2018

στη θάλασσα να το πετάξουν; Ξέρεις πολλούς να έχουν το χρόνο ή τη διάθεση να κάνουν κάτι τόσο άσκοπο;»

Το κορίτσι του έχει δίκιο. Όπως πάντα. Η λογική της ξεκαθαρίζει για ακόμη μια φορά τα πράγματα με τον πιο απλοϊκό, εύστοχο τρόπο, εστιάζοντας στο προφανές.

«Να βγούμε στην παραλία, όμως. Δεν διακινδυνεύω να σπάσουμε το μπουκάλι μέσα στο φουσκωτό», προτείνει το αγόρι και το κορίτσι συμφωνεί. Το αγόρι βάζει μπροστά τη μηχανή και κατευθύνει τη βάρκα στα ρηχά.

Το κορίτσι πηδά πρώτο έξω. Βιάζεται. Αναζητά ένα μέρος βραχώδες για να σπάσει το μπουκάλι. Το αγόρι την ακολουθεί, θαυμάζοντας από πίσω το αθλητικό γυναικείο καλούπι της. Το μικροσκοπικό μαγιό της αγκαλιάζει μόνο τα στοιχειώδη και το κορίτσι του, όπως λικνίζεται, είναι σκέτο όνειρο. Ετοιμάζεται να κοπανήσει το μπουκάλι στο βράχο, μα το αγόρι τής το αρπάζει ανήσυχο από το χέρι.

«Άσ' το, θα το σπάσω εγώ. Σε έχω ικανή να κοπείς».

Το γυαλί σπάει με θόρυβο και κομμάτια του σκορπάνε τριγύρω. Δυο ζευγάρια μάτια εστιάζουν, όμως, σε κάτι άλλο.

Τέσσερα φύλλα χαρτιού ανοίγουν σαν τριαντάφυλλο που ανθίζει ακαριαία. Τέσσερα φύλλα πυκνογραμμένα. Γραφικός χαρακτήρας πλαγιαστός. Μελάνι μπλε, έντονα πατημένο. Γράμματα σχεδόν ανάγλυφα από την πίεση που έβαλε το άγνωστο χέρι να τα γράψει, λες με μανία. Οχτώ σελίδες ανασαίνουν οξυγόνο και ελευθερία μετά από τον εγκλεισμό -ποιος ξέρει πόσο καιρό- στη φυλακή τους.

Κοιτάζονται. Το κορίτσι περιμαζεύει τα εύρετρα του θησαυρού του με ευλαβική έξαψη. Το αγόρι νιώθει τη συγκίνησή της. Πηγαίνουν παραπέρα για να προφυλάξουν

© Φανή Κεχαγιά / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2018

τα γυμνά τους πόδια από τα σπασμένα γυαλιά. Μηχανικά, κάθονται πλάι-πλάι στη ζεστή άμμο και κάτω από το φως του αυγουστιάτικου ήλιου αρχίζουν να διαβάζουν με περιέργεια το περιεχόμενο του απροσδόκητου ευρήματός τους.

Ραγούζα, Ιούνιος 1787
(Σημερινό Ντουμπρόβνικ, Κροατία)

Η Άνα Μαρίζα Ενρικέτα Λουίζα Κρίζεβιτς, που η οικογένειά της την αποκαλούσε χαϊδευτικά Μαριζάνα, κατέβηκε νυχοπατώντας την ξύλινη εσωτερική σκάλα της θερινής κατοικίας του κυβερνήτη της Ραγούζα και πατέρα της. Έξω δεν είχε ακόμη ξημερώσει καλά-καλά. Συνεπώς, δεν υπήρχε μεγάλος κίνδυνος να τη δουν να φεύγει. Ευτυχώς, η μητέρα της με τα τρία αδέρφια της είχαν πάει από χτες στην πόλη, για να φροντίσουν τη μεταφορά των υπόλοιπων μπαούλων με το ρουχισμό και τα αντικείμενα που θα έκαναν άνετη τη διαμονή τους στη Βίλλα για τους προσεχείς καλοκαιρινούς μήνες.

Η μητέρα της, η Βενετή καλλονή Αντρέα Ντουλφίνα, κόρη του αριστοκράτη Ντετσούζο Ντουλφίνο και πλούσια κληρονόμος του, όταν ήρθε κοπελίτσα από τη Βενετία να εγκατασταθεί στη Ραγούζα με τον χήρο πατέρα της, έφερε μαζί της και το χαϊδευτικό *Κολόνα Μπιάνκα*[*], με το οποίο ήταν γνωστή στη βενετσιάνικη αριστοκρατία για τη στητή κορμοστασιά της. Οι κακές γλώσσες έλεγαν, βέβαια, πως ο χαρακτηρισμός τής ταίριαζε γάντι και για

* Λευκός κίονας στα ιταλικά.

© Φανή Κεχαγιά / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2018

έναν ακόμη λόγο. Η Αντρέα Ντουλφίνα, εκτός από αδιαπραγμάτευτα αριστοκρατική, ήταν και παγερά ψυχρή. Σαν κολόνα από λευκό μάρμαρο.

Η Αντρέα θα μπορούσε, φυσικά, να είχε αφήσει να επιμεληθούν άλλοι τη μεταφορά των υπαρχόντων τους από την πόλη της Ραγούζα στη θερινή τους κατοικία. Αλλά, μια γυναίκα αεικίνητη όπως αυτή, δραστήρια και λεπτολόγος σε βαθμό υπερβολής κάποιες φορές, δεν θα επέτρεπε ποτέ να συμβεί κάτι τέτοιο. Ήθελε να γίνουν όλα στην εντέλεια και όπως έπρεπε, ώστε να μη χρειαστεί να τα βάλει με το προσωπικό για τυχόν παραλείψεις. Ένα τέτοιο γεγονός θα χαλούσε την καλή της διάθεση κατά την έναρξη των καλοκαιρινών διακοπών της.

Θα επέστρεφαν αύριο, οπότε η Μαριζάνα είχε αρκετό χρόνο στη διάθεσή της. Είχε προφασιστεί μια μικροαδιαθεσία, για να καταφέρει να την αφήσουν πίσω μόνη της, πράγμα που θα της επέτρεπε να ολοκληρώσει ανενόχλητη το παράτολμο σχέδιό της.

Ο πατέρας της Μαριζάνα, Σισμούντο Σίσκο Στέπαν Αντόν Κρίζεβιτς, δύο συναπτές φορές εκλεγμένος ρέκτορας* της Ραγούζα τα τελευταία έξι χρόνια, πριν καλά-καλά ξεκινήσει το καλοκαίρι, απαιτούσε η οικογένειά του να μεταφέρεται στη Βίλλα Γκετάλντιτς-Γκουντούλιτς, που ήταν στην κατοχή της οικογένειας της μητέρας του επί τέσσερις αιώνες. Η απαίτησή του ήταν εν μέρει δικαιολογημένη, μια που οι πολλές υποχρεώσεις του στο παλάτι των Ρέκτορ, έδρα τού εκάστοτε διοικητή της Ραγούζα, τον ανάγκαζαν να περνάει πολλές ώρες της

* Διοικητής.

© Φανή Κεχαγιά / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2018

ημέρας χωριστά από την οικογένειά του, πράγμα αναπόφευκτο βέβαια, που όμως του γεννούσε τύψεις. Τουλάχιστον στη Βίλλα η σύζυγος και τα τέσσερα παιδιά του, οι τρεις κόρες του, η μικρότερη από τις οποίες ήταν η Μαριζάνα, και ο μοναχογιός του, είχαν τη δυνατότητα να συναναστρέφονται με οικογένειες από τα γειτονικά αρχοντικά. Η περιοχή *Στον Λιμπάρτζε* ήταν γεμάτη από αρχοντικά και επαύλεις. Θερινές κατοικίες μιας κλειστής κάστας των γνωστότερων αριστοκρατικών οικογενειών της Ραγούζα και κάποιων λίγων και διαλεχτών πλούσιων Βενετών εμπόρων.

Η Βίλλα Γκετάλντιτς-Γκουντούλιτς ήταν ένα στολίδι στο θέρετρο του Στον Λιμπάρτζε και κληρονομιά του Σισμούντο από την πλευρά της μητέρας του, της κόμισσας Μπερναντίνα Βιλεμίνα Γκετάλντιτς, όπως ήταν το πατρικό της πριν μετονομαστεί σε Γκουντούλιτς μετά το γάμο της με τον Μίλος Φραν Τζίβο Ντράγκο, πλούσιο έμπορο αλεύρων και σιδήρου από τη Μαύρη θάλασσα. Η Βίλλα στεκόταν περήφανη και απόμακρη, σχεδόν αλαζονική μέσα στη φωτεινότητα του υπόλευκου μαρμάρου από το πιο γνωστό λατομείο των δαλματικών βουνών, με το οποίο ήταν επενδυμένα τα περισσότερα τμήματά της. Χτισμένη στον παραλιακό δρόμο, κάπου τέσσερα μίλια από τα νότια τείχη, που αγέρωχα, σαν άγρυπνος πέτρινος φρουρός, περιχαράκωναν και προστάτευαν τη Ραγούζα από τους επίδοξους επιδρομείς σε καιρό πολέμου και από τους θρασείς πειρατές παλαιότερα. Στο βάθος ενός κατάφυτου κήπου και στην ποδιά ενός μικρού, πνιγμένου από κάθε λογής δέντρο λόφου, που την αγκάλιαζε προστατευτικά από τα ανατολικά, αποτελούσε για τους κατοί-

© Φανή Κεχαγιά / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2018

κους της ιδανικό καταφύγιο δροσιάς κατά τους θερινούς μήνες. Την εποχή αυτή η βλάστηση που φούντωνε γύρω από τη Βίλλα ήταν θεαματική. Ψηλότατες λεύκες, ευθυτενή κυπαρίσσια, αγριελιές και φτέρες, θεριεμένα όλα από το κλίμα της άνοιξης που έδινε πρώιμα τη σκυτάλη στο καλοκαίρι, καθιστούσαν μια μοναδική παλέτα όλων των διαβαθμίσεων του πράσινου. Ένα ιδανικό φόντο, στο κέντρο του οποίου καρφιτσωνόταν νωχελικά η λευκότητα της Βίλλας. Σε έναν μήνα περίπου, η Βίλλα και όλο το Στον Λιμπάρτζε θα βυθιζόταν μέσα σε μια χρωματική πανδαισία από μπουκαμβίλιες, πορτοκαλιές, λεμονιές, ροδιές, γιασεμιά και γαζίες, που θα σκορπούσαν τα θεσπέσια αρώματά τους στην περιοχή.

Όμως, την ώρα αυτή που η Μαριζάνα επέλεξε για τη μυστική φυγή της, όλα διακρίνονταν με ασάφεια μέσα στο πυκνοπλεγμένο πέπλο της πρωινής υγρασίας, που έδινε την εντύπωση χειμωνιάτικης ομίχλης. Σ' αυτές τις συνθήκες, το τοπίο γύρω από τη Βίλλα, πλακωμένο ακόμη από την καταχνιά της νύχτας που αρνούνταν να δώσει τα ηνία στη μέρα που αργούσε, ήταν σχεδόν τρομακτικό. Ή καλύτερα, θα ήταν τρομακτικό για κάποιον που δεν υποκινούνταν από την πεισμωμένη αποφασιστικότητα της Μαριζάνα.

Τυλιγμένη στη μακριά κάπα της στο χρώμα της σκουριάς, είχε σκεπάσει με τη φαρδιά κουκούλα το ξανθό κεφάλι της, κατεβάζοντάς τη μέχρι τη μύτη, προκειμένου να μην την αναγνωρίσει κάποιος αγουροξυπνημένος γείτονας. Κάτι τέτοιο σίγουρα θα χαλούσε ένα σημαντικό κομμάτι του καλοστημένου σχεδίου της και αναπόφευκτα θα έκαμπτε την αποφασιστικότητά της, αφού θα αποτε-

© Φανή Κεχαγιά / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2018

λούσε αναποδιά και κακό οιωνό για την εξέλιξη του εγχειρήματος που είχε στο μυαλό της.

Στο κέντρο της σάλας εισόδου στεκόταν αγέρωχη μια ροτόντα από όνυχα με τρία μέτρα διάμετρο. Ένα αληθινό αριστούργημα φημισμένου Γενοβέζου επιπλοποιού του περασμένου αιώνα, στηριγμένη σε τρία παχιά πόδια από ξύλο μαονιού με παραστάσεις κυνηγιού. Το τραπέζι ήταν κειμήλιο της οικογένειας των Γκετάλντιτς και στόλιζε την είσοδο της Βίλλας εδώ κι έναν αιώνα, για να υποδέχεται ως ακοίμητος θαλαμηπόλος τους επισκέπτες. Στο κέντρο του δέσποζε μια εντυπωσιακή σύνθεση από φύλλα φτέρης, κόκκινα και κίτρινα τριαντάφυλλα και μωβ νεραγκούλες, τοποθετημένα με ιερή προσήλωση από την ίδια τη μητέρα της, που τα είχε κόψει μόνη της από τον κήπο το προηγούμενο πρωί.

Η Μαριζάνα άφησε προσεχτικά έναν φάκελο στη βάση της ανθοστήλης. Ενημέρωνε με ένα σύντομο σημείωμα την οικονόμο του σπιτιού, Καταρίνα Μπούνιτς, να μην ανησυχεί γι' αυτήν. Της έγραφε πως θα περνούσε, δήθεν, τη μέρα σε μια φιλική έπαυλη στην άλλη άκρη του Στον Λιμπάρτζε. Λίγο πριν ανοίξει τη δίφυλλη πόρτα για να φύγει, χάιδεψε το ελάφι που ήταν σχηματισμένο σ' ένα σημείο του βιτρό στο πάνω μέρος της, συνήθεια που είχε από μικρή. Κατόπιν, πήρε μια βαθιά ανάσα και βγήκε έξω. Κατέβηκε τα πέντε σκαλιά που τη χώριζαν από την αυλή, σηκώνοντας προσεχτικά τον ποδόγυρο του μακριού φόρεματός της, αποφεύγοντας να αγγίξει τη μεταλλική κουπαστή, μη βραχούν τα λεπτά γάντια της από μουσελίνα. Το γρασίδι, νοτισμένο από την πρωινή υγρασία, απορροφούσε τα βιαστικά πλέον βήματά της.

© Φανή Κεχαγιά / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2018

Φτάνοντας στη σιδερένια καγκελόπορτα της αυλής, αναζήτησε ανήσυχα με τα κοκκινισμένα από την αϋπνία μάτια της το μόνιππο στο δρόμο. Είχε πει στην προσωπική της συνοδό, Ράντα Ντίσιτς, να το έχει έτοιμο στις τέσσερις και μισή ακριβώς.

Η Ράντα ήταν στην υπηρεσία της οικογένειας Κρίζεβιτς από δώδεκα χρονών. Τα τελευταία τρία χρόνια ήταν η αποκλειστική μόνιμη συνοδός της μικρής κυρίας, μετά από απαίτηση της ίδιας της Μαριζάνα. Ήταν σχεδόν συνομήλικες. Οι δυο κοπέλες είχαν μεγαλώσει στο ίδιο περιβάλλον, ατενίζοντας βέβαια τον κόσμο από διαφορετικό κοινωνικό παράθυρο η κάθε μία. Ο Σισμούντο και η Αντρέα υπήρξαν πάντα γενναιόδωροι -και πρωτοποριακά δημοκρατικοί για τη ραγουζιανή κοινωνία- με το προσωπικό τους. Έτσι, η μικρή νεοφερμένη Ράντα, πολλές φορές, όταν τελείωνε τις δουλειές που της είχε αναθέσει η μαγείρισσα του σπιτιού, συντρόφευε τη Μαριζάνα στα παιχνίδια της. Με τα χρόνια, είχε αναπτυχθεί ένα ιδιαίτερο δέσιμο ανάμεσά τους. Μια σχέση αδήλωτης μυστικής εμπιστοσύνης. Η Μαριζάνα, μεγαλωμένη στο κλειστό περιβάλλον της καλής κοινωνίας, αντλούσε από τη Ράντα τις γνώσεις της για τον κόσμο. Ήταν ο σύνδεσμός της με τον έξω κόσμο. Εμπιστευόταν το ένστικτο και τη διαισθητική κρίση της Ράντα για πολλές υποθέσεις που αφορούσαν άτομα της κοσμικής ζωής της. Ένστικτο που έλειπε από την ίδια, καθώς μεγάλωνε προστατευμένη από τις κακοτοπιές της φτώχειας, αλλά ιδιαίτερα αναπτυγμένο στη Ράντα, που, ορφανή από τα δέκα της, αναγκάστηκε να δουλέψει σε καπηλειά και πολλά άλλα αρχοντόσπιτα, πριν καταλήξει για καλή της τύχη στο φιλελεύθερο σπιτικό των Κρίζεβιτς.

© Φανή Κεχαγιά / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2018

Η Ράντα ήταν το μοναδικό πρόσωπο που γνώριζε το σχέδιο της Μαριζάνα. Για την ακρίβεια, η Ράντα ήταν αυτή που έβαλε στο μυαλουδάκι της κυρίας της την ιδέα γι' αυτό το τόσο παράτολμο εγχείρημα. Και ήταν αυτή που τη βοήθησε στο πλέξιμο του σχεδίου, μέχρι και την παραμικρή λεπτομέρειά του. Η Ράντα, πέρα από συνοδός, ήταν συνεργός της Μαριζάνα στην εκδίκηση που σε λίγο επιτέλους θα έπαιρνε.

© Φανή Κεχαγιά / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2018

Ήθελα μονο να με αγαπησεις

Το μπουκάλι σπάει με θόρυβο ταράζοντας τη θαλασσινή γαλήνη. Τέσσερα φύλλα χαρτιού ανασαίνουν ελεύθερα μετά από τον εγκλεισμό στη φυλακή τους. Το κουβάρι αρχίζει να ξετυλίγεται...

Ντουμπρόβνικ, 1787

Το μόνο που ήθελε η Μαριζάνα ήταν να παντρευτεί τον Ματέι. Εκείνη του χάρισε την καρδιά της και αυτός την πρόδωσε, αποφασίζοντας να παντρευτεί την κοκκινομάλλα με τα σμαραγδένια μάτια. Η γυναίκα στη σπηλιά της λίμνης, όμως, μπορούσε να κάνει το όνειρό της πραγματικότητα και να της χαρίσει την πολυπόθητη εκδίκηση.

Θεσσαλονίκη, 2008

Όταν η Ζωή γνώρισε τον Μανούσο, οι ψυχές τους ενώθηκαν, σαν από μαγεία. Ο Μανούσος ήταν ο άντρας της ζωής της και αυτή η κοκκινομάλλα που θα του έκλεβε την καρδιά για πάντα. Ωστόσο, η μοίρα είχε αποφασίσει προ πολλού να τους οδηγήσει σε άλλα, κρυφά μονοπάτια.

Μόλις η Ζωή αντίκρισε στο παλιό μπαούλο τη φωτογραφία της γιαγιάς και της προγιαγιάς της, ένιωσε έναν αδιόρατο φόβο. Ήταν ολόιδιες με εκείνη. Και όλες είχαν μία κοινή μοίρα, προαποφασισμένη λες από τη γέννησή τους... Η Ζωή έρχεται αντιμέτωπη με το παρελθόν, με μια ζωή που δεν έζησε, μα την κυνηγά για να την εκδικηθεί.

Η ιστορία ενός έρωτα εκρηκτικού, παθιασμένου, ολοκληρωτικού, που έμελλε να σημαδέψει την ύπαρξή τους.

ΕΞΗ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΕΛ0035
ISBN 978-618-5240-19-6
9 786185 240196